

D'ACTUALITAT

Tots els Grecs del món

FRANCESC FOGUET

La cultura no pot viure sense fer memòria permanent. No pas per recrear-s'hi o refugiar-s'hi, sinó per afrontar el present amb tot el bagatge. El volum *1976-2001. Grec 25 anys* (2002), editat per l'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona per commemorar el quart de segle de vida del festival d'estiu barceloní, fa un balanç de la trajectòria del certamen i estableix una llista cronològica dels espectacles programats durant totes les convocatòries. Els textos preliminars, signats per Joan Clos, Ferran Mascarell i Borja Sitjà, remarquen la consolidació del festival com un espai d'exercici de la creativitat i la llibertat, com una manifestació cultural que forma part de la història de les arts escèniques catalanes i com el fruit d'un període de llibertats democràtiques. Moltes bufes i pocs trons.

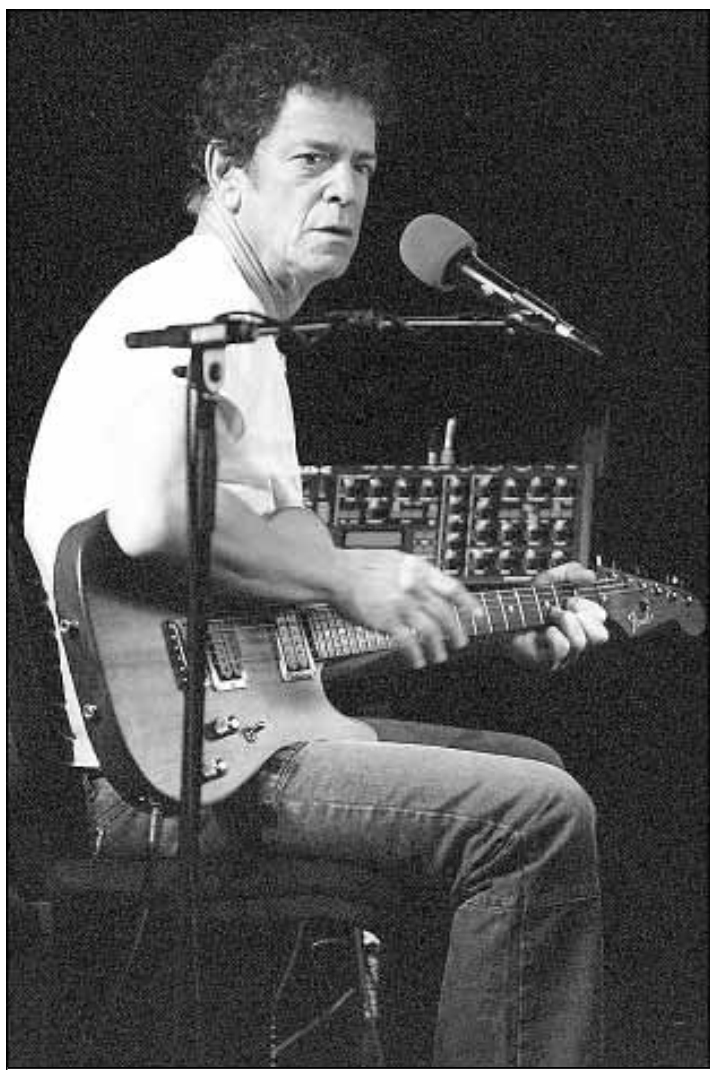
Carlos González, Joan-Anton Benach i Gonzalo Pérez de Olaguer rubriquen els articles més interessants del volum. González esbossa la crònica de tots els Grecs a partir del seguiment epidèrmic de la premsa: hi descriu els canvis d'equips de direcció, la diversificació dels espais, els espectacles més remarcables, la presència de companyies i figures internacionals, la implicació de patrocinadors privats i, entre d'altres aspectes, la incorporació de les programacions de l'escena privada i alternativa. Benach recorda les urgències que l'equip de què formà part hagué de superar per organitzar el Grec del 1979 i el model de gestió i funcionament fins al 1983: un cicle estiuenc que, amb el suport de la professió, ocupava diversos

espais, programava companyies i grups internacionals de prestigi i abraçava tots els gèneres espectaculars. Pérez de Olaguer considera el Grec com un hàbit cultural de la ciutat i en valora alguns dels moments més significatius: els començaments autogestionaris, la gestió municipal des del 1979, la consolidació de la dècada dels vuitanta i, en particular, l'evolució dels darrers períodes.

Un altre text de Ferran Mascarell, molt més programàtic, apunta la seva implicació en els Grecs en què va tenir alguna mena de responsabilitat, posa èmfasi en la importància de l'eclosió

del teatre privat en el panorama teatral barceloní i, a la fi, fa propaganda del *model Barcelona*, que consisteix, bàsicament, en la fórmula següent: un festival públic, promogut pel municipi i dissenyat des de la iniciativa pública, que compta amb la col·laboració del món professional i que és finançat amb diners públics i aportacions dels patrocinadors comercials. Altres articles del llibre es dediquen a oferir una visió panoràmica –tractada de manera encara més descriptiva, superficial o anecdòtica– de la gènesi del Teatre Grec i la seva activitat fins al 1976, la relació de la programació musical en la història del Grec i, finalment, el canvis en el disseny dels cartells i dels faunes.

Ben mirat, si no és el fet d'alternar teatre, música i dansa en una mateixa programació, el festival actual no té cap punt de comparació amb la *temporada popular* del Grec del 1976, l'única edició de caràcter assambleari, col·lectiu i autogestionari. La seva evolució en les darreres temporades desdium molt, fins i tot, dels seus orígens, en què el teatre s'entenia com a *servei públic* i es posava *al servei del poble*. Avui, el Grec tendeix cada vegada més a estar a la mercè, sobretot, de les grans empreses de l'espectacle i les programacions privades més que no pas de la creativitat, els professionals o els espectadors. La seva incidència internacional està molt lluny d'homologar-se amb els grans festivals europeus, en els circuits dels quals encara no ha reeixit a integrar-se. I, territori endins, el seu disseny metropolità tampoc no ha aconseguit trobar complicitats arreu de la geoescena catalana.

Lou Reed actuant en el Festival Grec d'aquest any

XAVIER CARRION

TAL COM RAJA

Tots els noms

LLUÍS LLORT

scultura@avui.com

Faig balanç de la temporada que avui finalitza i m'aclaparen els noms propis... A més dels centenars (feu comptes i veureu que no exagero) de crítiques literàries, de les informacions sobre les exposicions d'art més destacades i dels articles d'opinió per a tots els gustos, hem tingut reportatges sobre Nabokov, Pasolini, Palau i Fabre, la revista *Èczema*, els 30 anys dels premis Octubre, l'antologia sobre l'obra de Joan Brossa i, esclar, Verdaguier, entre molts altres temes. Però una de les característiques d'aquest suplement són les entrevistes, i la mostra són els noms internacionals que han passat per aquestes pàgines: Harold Bloom, Claudio Magris, Boris Cyrulnik, Jean Bollack, Tahar Ben Jelloun, Linda Lê, Paul Virilio, Ian Gibson, Ernst Tugendhat, Kazuo Ishiguro, Philippe Sollers, Chuck Palahniuk, Aleksandar Hemon, Elizabeth George, Andreas Höfelle, Henning Mankell, Richard Hemon, Alistair MacLeod, Amistead Maupin, Jean-Jacques Schuhl, Darin Strauss, Richard Porton, Marga Clark, Ariel Dorfman, Alberto Manguel, Valerio Massimo Manfredi, Jean-Christophe Rufin, Mohamed Xukri i Umberto Eco. I els autors d'aquí no desmereixen el nivell: Joan Triadú, Segimon Serrallonga, Baltasar Porcel, Mikel de Epalza, Anna Tortajada, Julià de Jòdar, Manuel Vázquez Montalbán, Pep Coll, Albert Roig, Núria Cadenas, Carles Miralles, Narcís Comadira, Eva Piquer, Miquel de Palol, Pere Culler i Andreu Farràs, Manel Ollé, Bernardo Atxaga, Rafael Argullol, Júlia Blasco, Mercè Ibarz, Josep Piera, Carlota Goyta i Assumpció Esteban (Violeta Denou), Miquel Bauçà i Josep Maria Castellet. Com diria Sisa, "només hi faltes tu".

Abans del nostre retorn, teniu 1.152 hores per posar-vos al dia amb els llibres que esperen ser llegits, els que inevitablement anem acumulant al llarg de l'any en el prestatge de pendents pels motius personals que cadascú tingui. Així doncs, només em queda desitjar-vos un bon estiu i una millor lectura.

• Amb el número d'avui, aquest suplement cultural s'acomiada dels lectors fins al 12 de setembre pròxim, moment en què reprendrem la temporada d'actualitats editorials. Bon estiu.

ARTFÒBIA

GUILLEM CIFRÉ

